

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ Δ

28 ΜΑΪΟΥ 1926

ΑΡΙΘ. 22

ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΑΝΑΠΛΑΣΙΣ

Εἶδομεν χθές δημοσιεύμενον ἐν τῇ «Ἐφημερίδι τῆς Κυβερνήσεως» διάταγμα περὶ συστάσεως «Ἐθνικῆς Ἐνώσεως Κοινωνικῆς Ἀναπλάσεως», τῆς ὁποίας σκοπὸς μὲν εἶνε ἡ ἠθικὴ καὶ κοινωνικὴ διαπαιδαγώγησις καὶ ἀνάπλασις τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ, μέσα δὲ πρὸς ἐπίτευξιν αὐτοῦ ἡ διὰ τοῦ ἐντύπου καὶ τοῦ προφορικοῦ ἐν γένει λόγου προσπάθεια πρὸς ὑγιᾶ καὶ ἠθικὴν διάπλασιν τῆς ἑλληνικῆς νεολαίας καὶ τῆς κοινωνίας ἐν γένει, καὶ ἡ ψυχαγωγία τοῦ μαθητοῦ, τοῦ στρατιώτου καὶ ἐργάτου δι' ἀμέσου πρὸς τὴν φύσιν ἐπικοινωνίας, διὰ σωματικῶν ἀσκήσεων καὶ διὰ καταλλήλων θεατρικῶν καὶ κινηματογραφικῶν παραστάσεων, συντόμως δ' εἰπεῖν πᾶν ὅ,τι δύναται νὰ διαδώσῃ τὰς ἠθοπλαστικὰς ἀρχάς. Τὴν διοίκησιν καὶ τὰ μέλη τῆς Ἐνώσεως ἀποτελοῦν πάντα σχεδὸν τὰ ἄξια λόγου σωματεῖα, οἱ σύλλογοι καὶ τὰ ἰδρύματα τῆς πρωτεύουσῆς, ὡς καὶ ἰδιῶται ἐκ τῶν ἐξοχωτέρων, οἷον Ἱεράρχαι, καθηγηταὶ τοῦ Πανεπιστημίου, ἀνώτεροι δημόσιοι καὶ τραπεζιτικοὶ ὑπάλληλοι, καὶ οὕτω καθεξῆς.

Συναγερμὸς λοιπὸν πάντων τῶν σπουδαιότερων κοινωνικῶν παραγόντων τελεῖται, συνεταιριζομένων περὶ μίαν καὶ τὴν αὐτὴν ὑψηλὴν ἰδέαν, πρὸς πραγμάτωσιν τοῦ αὐτοῦ μεγάλου καὶ εὐγενεστάτου σκοποῦ: τῆς ἠθικῆς ἀναπλάσεως τῆς ἑλληνικῆς κοινωνίας, καί, μερικώτερον, τῆς ἑλληνικῆς νεολαίας.

Ἐὰν δὲν πρόκειται ἡ τύχη καὶ ταύτης τῆς ὀργάνωσός νὰ ἀκολουθήσῃ τὴν τῶν πλείστων παρ' ἡμῖν σωματείων, εὐρισκόμεθα πρὸ μιᾶς κινήσεως πρωτοφανοῦς εἰς ἔκτασιν καὶ εἰς ἔντασιν διὰ τὸν ὕψιστον τῶν σκοπῶν, ὁποῖος εἶνε ἡ κοινωνικὴ ἀνάπλασις. Ὅσοι δύνανται νὰ συμβάλουν εἴτε ὡς ἐκ τῆς θέσεώς των, εἴτε ὡς ἐκ τῶν εἰδικῶν γνώσεων εἰς τὴν μεγάλην καὶ εὐεργετικωτάτην προσπάθειαν, καλοῦνται νὰ συντονίσουν τὰς ἐνεργείας καὶ τὰς ἐκανότητάς των, διὰ πάντων τῶν ἠθοπλαστικῶν μέσων διεισδύοντες εἰς πάντα τῆς

κοινωνίας τὰ στρώματα. Ἰδιαίτατα καλοῦνται νὰ ποδηγετήσωσι τὴν εὐπλαστον νεανικὴν ἡλικίαν πρὸς δημιουργίαν μιᾶς εὐρώστου κατὰ τε τὸ πνεῦμα, τὸ ἦθος καὶ τὸ σῶμα κοινωνίας, τῆς κοινωνίας τῆς αὔριον, ἀποτρέποντες μὲν τὴν ἀπειλοῦσαν ἀπὸ τινος τὴν σύγχρονον ἡμῶν κοινωνίαν ἠθικὴν σήψιν, σφύζοντες δὲ καὶ τονοῦντες τὸν πλοῦτον τῆς ἑλληνικῆς ἀκμῆς, ἐξ ἧς ἐξαρτᾶται τῆς φυλῆς τὸ μέλλον.

Ἡ πρώτη σκέψις, ἡ ὁποία ἀμέσως καὶ αὐθορμήτως γεννᾶται ἐκ τοῦ καταρτισμοῦ τῆς μεγάλης ταύτης ὀργανώσεως, εἶνε ἡ διαπίστωσις τῆς κατατροχούσης τὸν κοινωνικὸν ὀργανισμόν ἡμῶν ἠθικῆς νόσου. Καὶ ἡ μὲν ἔκτασις τοῦ ὀργανισμοῦ λαλεῖ περὶ τῆς εὐρυτάτης διεισδύσεως τῆς νόσου ταύτης εἰς πάντα τὰ κοινωνικὰ στρώματα, καὶ δὴ εἰς τὰ ἀμεσώτερον καὶ εὐκολώτερον καὶ ὀλεθριώτερον προσβαλλόμενα: τὰς τάξεις τῆς ἑλληνικῆς νεολαίας: τὰ δὲ μέσα, τὰ πρὸς καταπολέμησιν τῆς νόσου ταύτης ὑποδεικνυόμενα, μαρτυροῦσιν ὅτι ὀρθῶς μὲν διεγνώσθη ἡ νόσος, ὀρθῶς δ' ὀρίζονται καὶ τὰ φάρμακα.

Καὶ πράγματι: μόνον διὰ τῶν πνευματικῶν καὶ τῶν ἠθικῶν μέσων εἶνε δυνατὸν τελεσφόρως νὰ ἐκτοπισθῇ τὸ λοιμῶδες μικρόβιον καὶ νὰ ἐξυγιανθῇ ὁ ἠθικὸς ὀργανισμός. Αἱ ἀστυνομικαὶ ἐπεμβάσεις, τὰ βίαια μέσα, οἱ ἐξαναγκασμοί, οἱ νόμοι, αἱ ἀπαγορεύσεις ὀλίγιστα καταρθώνουν, ἂν μὴ καὶ μηδὲν, διὰ νὰ μὴ εἴπωμεν ὅτι πολλάκις εἰς τὰ ἀντίθετα ἄγουν ἀποτελέσματα. Ὁ φαῦλος τύπος δέον νὰ καταπολεμηθῇ διὰ τοῦ καλοῦ τύπου, τῆς καλῆς ἐφημερίδος, τοῦ ἠθικοῦ περιοδικοῦ, τοῦ ἠθοπλαστικοῦ βιβλίου: τὸ ἀνήθικον θέατρον διὰ τοῦ ἠθικοῦ, ὁ κακοποιὸς κινηματογράφος διὰ τοῦ ἀγαθοποιοῦ, κ. ο. κ. Ὁ πάσσαλος τῆς παντοίας διαφθορᾶς καὶ διαστρεβλώσεως ἐκκρούεται διὰ τοῦ πασσάλου τῆς ἠθικῆς διδασκαλίας τοῦ προφορικοῦ καὶ τοῦ ἐντύπου λόγου ὑπὸ πάσας του τὰς μορφάς.

Ὄρθότατα λοιπὸν θεσπίζονται ὡς μέσα τῆς ὀργανώσεως ταύτης κατὰ τῆς ἠθικῆς ἐκλύσεως πάντα τοῦ

τύπου τὰ εἶδη καὶ τοῦ προφορικοῦ λόγου αἱ μορφαί, ἵνα πλυθῶσιν ἢ γινώσκῃς τῆς πνευματικῆς καὶ τῆς ἡθικῆς υἰετίας ἐν τῇ κοινωνίᾳ καὶ ἐξυγιανθῇ ἡ κοινωνικὴ ἀτμόσφαιρα. Ἐὰν δὲ οὐ μόνον διακρατήθῃ ἀκμαίως ὁ ἔθλος τῶν μελῶν τῆς ὀργανώσεως, ἀλλὰ καὶ σὺν τῷ χρόνῳ ἀξιάνηται καὶ ἐκπυρῶται κατὰ λόγον τῶν ἀπῶν ἀποτελεσμάτων του, ἀπὸ τοῦδε δύνανται νὰ λεχθῇ ἔτι ἡ μεγαλύτερα τῆς κοινωνίας μας νίκη κατ' ἑαυτῆς ἐπὶ ἡμέρα, καθ' ἣν συνεστήθη ἡ σπουδαιότητα ὀργανώσεως τῆς «Ἐθνικῆς Ἐνώσεως Κοινωνικῆς Ἀναπλάσεως.»

Ο ΚΛΗΡΟΣ ΤΗΣ ΑΥΤΙΚΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ ΑΓΩΝΙΖΟΜΕΝΟΣ ΥΠΕΡ ΤΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΩΣΕΩΣ ΤΟΥ ΓΕΝΟΥΣ

(ΕΠΙ ΤΗ ΕΚΑΤΟΝΤΑΕΤΗΡΙΑ ΤΗΣ ΕΞΟΔΟΥ ΤΟΥ ΜΕΣΟΛΟΓΓΙΟΥ)

Γ'.

Ο ΡΩΓΩΝ ΙΩΣΗΦ

β') Βίος Ἐπισκόπου Ρωγῶν Ἰωσήφ.

Ἐξ ὄλων τῶν ἀνδρῶν τοῦ ἱεροῦ ἀγῶνος ὁ μᾶλλον ἀδικηθῆς εἶναι ὁ ἐπίσκοπος Ρωγῶν καὶ Κοζύλης Ἰωσήφ, διότι οὐδεὶς ἠσχολήθη νὰ συγγράψῃ τὸν βίον αὐτοῦ. Κατὰ τὸν Ἀμβρόσιον Φραντζῆν κατήγετο ἀπὸ Τσαριτσάνης τῆς Θεσσαλίας. Κατὰ δὲ τὸν Ἀναστάσιον Γούδαν ἀπὸ Ἀμπελακίων τῆς Θεσσαλίας (Τόμ. Β σελ. 267). Ὁ Κούμας διδάσκων ἐν Τσαριτσάνῃ μεταξὺ τῶν ἀκροατῶν του εἶχε καὶ τὸν ἀρχιεπίσκοπον τῆς Τσαριτσάνης Ἰωαννίκιον καὶ τὸν ἱερομόναχον Ἰωσήφ, τὸν μετέπειτα ἐπίσκοπον Ρωγῶν χειροτονηθέντα ὑπὸ τοῦ ἀρχιεπισκόπου Ἄρτης Πορφύριου (Γούδας ἐν βίῳ Κωνστ. Μιχ. Κούμα). Ὁ Κούμας διηγεῖται, ὅτι, ὅτε ὁ Βύρων ἦλθεν εἰς Μεσολόγγιον, ἐπῆγεν εἰς τὴν ἐκκλησίαν ἑλληνικὰ ἐνδεδυμένος καὶ συνοδευόμενος ἀπὸ τοὺς ταξίαρχας τοῦ στρατιωτικοῦ ὁ δὲ ἀρχιεπίσκοπος Πορφύριος καὶ ὁ Ρωγῶν Ἰωσήφ μετὰ τὴν λειτουργίαν παρέδωκαν εἰς αὐτὸν τὸ δίπλωμα καὶ τὸ σπαθίον. Ὅτε δὲ οἱ Τούρκοι προέτειναν εἰς τοὺς Ἕλληνας νὰ παραδώσωσι τὸ Μεσολόγγιον, οἱ Ἕλληνες ἐζήτησαν ἐπὶ τοῦ προκειμένου τὴν γνώμην τοῦ Ρωγῶν οὗτος δὲ ἀπεκρίθη «θάνατον μὲ τὰ ὄπλα εἰς τὰς χεῖρας» (Ἱστορία τῶν ἀνθρωπίνων πράξεων ὑπὸ Κούμα Τόμ. ΙΒ' σελίς 647 καὶ 661). Ὁ Πρωτοσύγκελλος Ἀμβρόσιος Φραντζῆς ἐν σελίδι 416 τῆς ἑαυτοῦ ἱστορίας τῆς συγγραφῆς κατὰ τὸ 1839 ὡς ἔξης περιγράφει τὰς ὑπηρεσίας τοῦ Ἐπισκόπου Ρωγῶν Ἰωσήφ: «Μεταξὺ δὲ τῶν δεινῶν, τὰ ὁποῖα ὑπέστη τὸ Μεσολόγγιον ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους, ὁ ἐν μακαρίᾳ τῇ λήξει γεγονὸς σεβασμῖος

καὶ ἐνάρετος ἐπίσκοπος τοῦ Ἄρτης ὁ Ρωγῶν Ἰωσήφ (οὗτος κατήγετο ἀπὸ τὴν Τσαριτσάνην τῆς Θεσσαλίας υἱὸς τινος Παρασκευᾶ καλουμένου) ἐφάνη ἀκλόνητος, σταθερώτερος καὶ θερμουργότερος, ὅστις ἐπὶ ψιλῶ ὀνόματι ἀρχιερατεύων ἐπίσκοπος διατελῶν τοῦ κατὰ πάντα συναγωνιστοῦ καὶ ὑπὲρ πατρίδος κινδυνεύσαντος καὶ κολιάσαντος Μητροπολίτου Ἀκαρνανίας Πορφύριου (τοῦ κατὰ τὸ 1838 τελευτήσαντος) ἵμα ὅτε ἤχηεν ἡ τοῦ ἀγῶνος σάλπιγξ, συνέτρεχε συμμοχθῶν μετὰ τοῦ ἠθθέντος Μητροπολίτου, οὐδέποτε δὲ ἐξεθλῶν ἐκ τοῦ Μεσολογγίου ὅτε μᾶλλον ὁ Μητροπολίτης Πορφύριος ἐπεφορτίετο χρῆνὴ πολιτικά, ἀντιπροσωπεύσας πληρεξούσιος εἰς τὰς ἐθνικὰς συνελεύσεις, καὶ διαπρέψας μέλος μέρος τοῦ Βουλευτικοῦ Σώματος (τὸ 1826) τῆς δεκατριμελοῦς ἐπιτροπῆς τῆς συνελεύσεως, καὶ εἰς ἄλλας διαφόρους ὑπηρεσίας· ἀείποτε δὲ διαμένων ὁ περὶ οὗ ὁ λόγος ἐπίσκοπος Ρωγῶν εἰς τὸ Μεσολόγγιον, ὑπέφερεν εὐχαρίστως καὶ μὲ μεγάλην μαρτυρίαν καὶ ἀτρόμητον γενναϊότητα ὅλα τὰ δεινὰ καὶ ὄλας τὰς κακῶν, πείναν, γυμνήτευσιν καὶ πᾶν ἄλλο χάριν τοῦ Μεσολογγίου καὶ τῆς Πατρίδος· ἔχων δὲ μετ' αὐτοῦ διὰ παντὸς συμπράκτορα καὶ συμμέτοχον εἰς τὰ δεινὰ καὶ τὸν ἀρχιδιάκονον τοῦ Ἀκαρνανίας Γεράσιμον Ζαλογίλην (ἔχι δὲ μόνον ὁ ἀρχιδιάκονος οὗτος συνηγωνίζετο καρτερικῶς, ἀλλὰ καὶ ἅπανα ἡ οἰκογένειά του φρονευνθέντων καὶ δύο ἀδελφῶν του ἐντὸς τοῦ Μεσολογγίου μετὰ τῶν λοιπῶν τῆς πόλεως κατοίκων) ἀντὶ τοῦ γέροντός του Ἀκαρνανίας Πορφύριου, συνηγεῖ εἰς πάντα σωματικῶς καὶ πνευματικῶς δίδων τὸν ἑαυτὸν του ὡς παράδειγμα εἰς τοὺς ἄλλους. Ὁ ἠθεις οὗτος Ἐπίσκοπος πρὸς τοὺς ἄλλους εἶχεν ἐμποδίσει κατ' εὐθείαν καὶ ἐκ τοῦ πλαγίου (τὸ 1822) τὴν παράδοσιν τοῦ Μεσολογγίου, ἣτις διεπραγματεύετο νὰ γίνῃ παρὰ τοῦ ἀειμνήστου Μάρκου Μπότσαρη ἐξ αἰτίας μόνης τῆς ἐλλείψεως τῆς ἀπαιτουμένης φρουρᾶς καὶ τῶν λοιπῶν διὰ τὴν πολιορκίαν αὐτοῦ ἀναγκαίων, ὅτε ἐμποδισθείσης τῆς διαπραγματεύσεως αὐτῆς ἐπρόφθασε (τὸν Νοέμβριον 1822) περὶ τοῦ τῶν 2000 Πελοποννησιακῶν στρατευμάτων ὑπὸ τὰς ὀδηγίας ὄντα τοῦ Π. Μαυρομιχάλη, τοῦ Ἀνδρέου Ζαΐμη, τοῦ Κανέλλου Δεληγιάννη, τοῦ Ἀνδρέου Λόντου καὶ τῶν λοιπῶν καὶ οὕτω δὲν παρεδόθη τὸ Μεσολόγγιον διὰ τῆς προστασίας τοῦ περὶ οὗ ὁ λόγος ἐπισκόπου, ὅστις ἐπὶ τῇ τρομερᾷ καὶ τελευταίας τοῦ Μεσολογγίου ἐκτεταμένης πολιορκίας ὑπέφερεν ἀπαραδειγμάτιστον πείναν, ἐφόρει δὲ ἄκακῶν ἐνδυμασίαν, ἀλλὰ κρατῶν τὸν τίμιον σταυρὸν εἰς χεῖρας ἔτρεχεν ἐμψυχῶνον καὶ παρηγορῶν ἅπασαν τὴν

ἐν τῷ Μεσολογγίῳ φρουράν, καὶ ἐν γένει τοὺς ἐν τῇ ἐσχάτῃ πολιορκίᾳ διαμένοντας, μεθ' ὧν ἦσαν διατελοῦντες ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τῆς πτώσεως αὐτοῦ διάφοροι Κεφαλλῆνες καὶ Ζακύνθιοι. Ἄλλ' ὅτε τελευταῖον εἶδεν, ὅτι τὸ Μεσολόγγι πίπτει εἰς τὰς χεῖρας τῶν ἐχθρῶν, ἀποφασίσας νὰ γίνῃ θῦμα τοῦ πυρὸς καὶ οὐχὶ νὰ παραδοθῇ εἰς χεῖρας ἀπίστων καὶ βαρβάρων ἐχθρῶν, προσεκάλεσεν ἅπαντας τοὺς ἀποφασίσαντας νὰ συναποθάνωσι μετ' αὐτοῦ, διὰ τῆς ἀρχιερατικῆς καὶ πνευματικῆς αὐτοῦ προτροπῆς, καὶ μεταδούς αὐτοῖς τῶν ἀχράντων μυστηρίων, καὶ ἐμψυχώσας καθὰ ἔδει, ἀλλ' ἀφοῦ δὲν ἠδυνήθη νὰ ἐξέλθῃ μετὰ τῶν λοιπῶν εἰς τὴν ἔξοδον, ἐπανελθὼν εἰς τὴν πόλιν τοῦ Μεσολογγίου, ἔθεσε πῦρ εἰς τὴν πυρίτιδα πρῶτος καὶ συνανυψώθησαν ἅπαντες διὰ τῆς φλογὸς εἰς τὸν ἀέρα, ἀπολαύσας οὕτω μετὰ τῶν συναγωνιστῶν του τὸν τοῦ μαρτυρίου στέφανον.

Κανείς δὲν δύναται νὰ ἀρνηθῇ τὰ ὑπὲρ τῆς πατρίδος ἔνδοξα κατορθώματα, τοὺς ἀγῶνας καὶ τὰς θυσίας, τὸ μεταδοτικὸν καὶ τὰς ἄλλας ἀρετὰς τοῦ ἐνδόξου τούτου Ἱεράρχου Ἰωσήφ τοῦ ἐπισκόπου Ρωγῶν. Ὀλίγοι τινὲς ἐφάνησαν μὲ τοιαύτην καρτερίαν».

Κατὰ τὰς μαρτυρίας ὄλων τῶν ἱστορικῶν καὶ κατὰ τὰς παραδόσεις ἀπ' ἀρχῆς τοῦ ἀγῶνος εὐρίσκετο εἰς Μεσολόγγιον. Ἐπίσκοπος ἐχειροτονήθη ὑπ' αὐτοῦ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Πορφυρίου πάντως μετὰ τὴν ἐξ ἀγίου Ὄρους καθοδὸν αὐτοῦ εἰς τὴν Δυτικὴν Ἑλλάδα. Αἱ παραδόσεις ἀναφέρουσιν, ὅτι ὁ Ἰωσήφ ἦτο νέος τὴν ἡλικίαν. Ἐν ταῖς κηδεῖαις Μάρκου Μπότσαρη καὶ Βύρωνος ἔλαβε μέρος μετὰ τοῦ προϊσταμένου του Ἀρχιεπισκόπου Πορφυρίου. Ἡ κυβέρνησις ἐκτιμῶσα τὰς πρὸς τὴν πατρίδα ὑπηρεσίας του τῷ ὤρισε πρὸς διατροφὴν του μηνιαίαν ἐπιχορήγησιν. (Ἑλληνικά Χρονικά). Σφύζονται δύο ἐπιστολαὶ αὐτοῦ δεδημοσιευμέναι ἐν τοῖς Ἑλληνικοῖς Χρονικοῖς, μία πρὸς τὸν διευθυντὴν τῶν Χρονικῶν τούτων καὶ ἕτερα προτροπικὴ πρὸς τοὺς κατοίκους Μεσολογγίου διὰ νὰ βοηθήσωσι πρὸς ἐπισκευὴν τῆς μεγάλης τάβλας.

Περὶ τοῦ ἐνδόξου μαρτυρικοῦ του θανάτου αἱ γνώμαι διίστανται. Ὁ Κούμας ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῶν ἀνθρωπίνων πράξεων Τομ. ΙΒ' λέγει τὰ ἑξῆς: «Ὁ ἐπίσκοπος Ρωγῶν Ἰωσήφ ἐκλείσθη εἰς ἄλλον πύργον, ὅπου ἐνεθάρρυνε τοὺς ἀσθενεῖς εἰς θάνατον, ἐστέφθη καὶ αὐτὸς καὶ οἱ μετ' αὐτοῦ μὲ τὴν ἀμάραντον τῶν ἁγίων μαρτύρων δάφνην».

Ὁ Τρικούπης ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῆς Ἑλληνικῆς ἐπανάστασεως (Τομ. Α. σελὶς 342 ἔκδ. β.) λέγει: «Ὁ ἀρχιερεὺς οὗτος ὁ καθ' ὅλην τὴν πολιορκίαν δια-

κρθεὶς διὰ τὸν ἐνθερμον πατριωτισμὸν του, δὲν ἐπρόφθασε νὰ ἐξέλθῃ καὶ φθάσας ἐπὶ τοῦ τείχους, καθ' ἣν ὥραν ἀνήρχοντο οἱ ἐχθροί, ἔρριψε δαυλὸν εἰς τινα παρακείμενον φυσεκοφόρον πῖθον, ἐρρίφθη εἰς αὐτὸν καίομενον, ἡμικαῆς καὶ ἡμικαυστος ἀπεεφαλίσθη».

Ὅτι ὁ Ἰωσήφ δὲν ἀνετίναξε τὸν ἀνεμόμυλον, ἀλλ' ὁ Καψάλης, εἶνε ἱστορικῶς βέβαιον. Ὁ Ἰωσήφ, ὡς ἱστορεῖ ὁ Κούμας «ἐκλείσθη εἰς ἄλλον πύργον» διάφορον τοῦ ἀνεμομύλου, καὶ ὁ Τρικούπης, ἀνετινάχθη εἰς τὸν ἀέρα μετ' ἄλλων θεῖς τὸν δαυλὸν εἰς φυσεκοφόρον πῖθον ἐν πύργῳ εὐρισκόμενον, ἐνῶ διεφυλάσσοντο πολεμοφόδια πρὸς ἄμυναν τοῦ Μεσολογγίου. Τὴν 10 Ἀπριλίου 1828 ἐγένετο ἡ ἔξοδος τῆς ἐνδόξου φρουρᾶς, ἡ δὲ τοῦ Ἱεράρχου Ἰωσήφ ὀλοκαύτως ἐγένετο τῇ 12 τοῦ αὐτοῦ μηνός.

Πάντες δὲ οἱ ἱστορικοὶ ἀποθανυμάζουσι τὴν φιλοπατριάν καὶ τὴν αὐταπάρνησιν τοῦ ἀνδρός, ἐν οἷς ὁ Ἀρτέμιος Μίχος. Ὁ προϊστάμενός του Ἀρχιεπίσκοπος Πορφύριος ἐν τῇ αἰτήσει του πρὸς ἀπονομὴν περιθάλψεως λέγει «Εἰς τὸ Μεσολόγγιον ἔγιναν θύματα τῆς τρομερᾶς ἐκείνης πολιορκίας ὁ ἐπίσκοπός μου».

Ἐν τῇ «Προθέσει» τῆς Μονῆς Παντοκράτορος Ἀγγελολάστρου κατεχωρήθη ἐν τῇ στήλῃ τῶν δοιδίμων ἀρχιερέων, ἵνα ἔσαι ἐν ταῖς θεαῖς μυσταγωγίαις μνημονεύηται. Μετὰ λύπης ὁμως παρετήρησα ἀναδιφῶν τὸ ἀρχεῖον τῆς ἐνταῦθα Μητροπόλεως, ὅτι οὐδὲ σημείωσιν εὔρον κἄν περὶ αὐτοῦ. Τὸ ἔθνος δὲν ἐτίμησε τοῦτον ὡς ἔδει. Μία μικρὰ ὁδὸς τῶν Ἀθηνῶν παρὰ τοὺς στύλους τοῦ Ὀλυμπίου Διὸς φέρει τὸ ὄνομά του. Ἐσχάτως δὲ ἐν τοῖς πολυανδρείοις τοῦ Μεσολογγίου ἐστήθη καὶ ἡ προτομή του μερίμνη τοῦ δημοσιογράφου Χρήστου Εὐαγγελάτου διὰ συνδρομῶν τῶν φιλογενῶν. Ἡ φλογερὰ του φιλοπατρία καὶ ἡ ὀλοκαύτως του ἔσαι θὰ μνημονεύονται καὶ θὰ προσφέρονται ὡς πρότυπον ἰδεῶδες τοῖς Ἑλλησι κληρικοῖς πρὸς μίμησιν.

Ἀρχιμ. ΣΩΦΡΟΝΙΟΣ ΠΑΠΑΚΥΡΙΑΚΟΥ

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΩΝ ΣΤΗΛΗ

Ἐπὶ τὸ ἔργον.

Ἡ τετάρτη καὶ τελευταία ἐν Ἀλεξανδρείᾳ Συνέλευσις ἐπ' ἐκλογῇ τοῦ νέου Πάπα καὶ Πατριάρχου τῆς δευτέρας τῆ τάξει Ἐκκλησίας ἐν τῷ συστήματι τῆς Ὀρθοδόξου κατὰ Ἀνατολὰς Ἐκκλησίας θέτει τέρμα ὀριστικὸν εἰς τὰ λάθη καὶ τὰς ἐκ τούτων λυπηρὰς ἀνωμαλίας, αἵτινες ἐσημειώθησαν, ὡς μὴ ὠφέλε,

κατὰ τὸ ὑπὲρ τὸ δέον παραταθὲν προεκλογικὸν στάδιον. Διὰ τῆς ψήφοις κανονικοῦ ἀναδείξεως τοῦ διαδόχου τοῦ ἀειμνήστου Φωτίου δέον νῦν νὰ κατασιγασθῶσι τὰ τόσον ἀκμάσαντα πάθη, σὺν τῇ προσπάθειά δὲ τῆς μειώσεως τῶν συνεπειῶν τῶν λαθῶν, σύμπασα ἢ Ἐκκλησία τῶν Ἀλεξανδρέων, ὅ,τε ἱερὸς αὐτῆς δῆλον ὅτι κλήρος καὶ ὁ εὐσεβὴς λαός, ἐν ἀγαστῇ συνεργασίᾳ δέον νὰ στραφῇ ἐπὶ τὸ ἔργον τῆς ἀνορθώσεως καὶ τῆς δημιουργίας. Ἡ Ἐκκλησία Ἀλεξανδρείας δὲν ἔχει τοὺς περισπασμούς, ἕφ' ὧν ἄλλαι κατατρύχονται Ἐκκλησίαι. Τὸ πεδίον τῆς δράσεως αὐτῆς δὲν εἶνε ἀναντες καὶ τραχὺ καὶ ἀκανθηρόν, ἀλλὰ λείον, ὡς αἱ πεδιάδες τοῦ Νείλου. Διὰ τοῦτον τὸν λόγον θὰ εἶνε ἄτοπον καὶ ἄδικον νὰ συναυτῶνται προσκόμματα ὅπου ἀγνωστα πρέπει νὰ εἶνε τὰ σκολιά.

Ἀφοπλισμός.

Πολὺς λόγος ἔγειρε καὶ γίνεται πάλιν εἰς τὸν τύπον περὶ ἀφοπλισμοῦ ἕξ ἀφορμῆς τῶν συζητήσεων, αἵτινες διεξήχθησαν ἐν τῇ κατ' αὐτὰς συγκροτηθείσῃ περὶ τοῦ θέματος τούτου διεθνεί συνδιασκέψει. Τὸ ἀποτέλεσμα καὶ τούτων τῶν συζητήσεων δὲν φαίνεται νὰ δικαιοῖ τοὺς εἰρηνοφίλους, ὑπῆρξαν δὲ καὶ αὐθις οἱ ἄγαν ἀπαισιόδοχοι, οἱ ὅποιοι ἐχαρακτήρισαν καὶ τὴν ἰδέαν ταύτην ὡς καθαρὰν οὐτοπίαν, πᾶσαν δὲ πρὸς πραγματοποιίην αὐτῆς προσπάθειαν ὡς ματαιοπορίαν. Δὲν ἔχουσι δίκαιον. Δὲν παρήλθε πολὺς καιρὸς ἀφ' ὅτου ἐκόπασεν ἡ τρομερὰ θύελλα τοῦ τελευταίου πολέμου καὶ ἡ καχυποψία τῶν πρὸς ἄλληλα συγκρουσθέντων ἔθνων δὲν κατωρθώθη ἀκόμη νὰ διαλυθῇ τέλει. Εἶνε ὅμως ἀναντίρρητον, ὅτι βαθμηδὸν οἱ λαοὶ συμπληοιάζουσι ἀλλήλους, ἢ ἀνάμνησις δὲ τῶν κατὰ τὸν πόλεμον καὶ μετ' αὐτὸν συμφορῶν μορφώνει παρὰ πᾶσι κατ' ὀλίγον, ἀλλ' ἀσφαλῶς, κοινὴν εἰρηνευτικὴν συνείδησιν, ἢ ὅποια, ἂν σήμερον δὲν δύναται νὰ ἐκδηλωθῇ ἐμπράκτως, παρασκευάζει ὅμως τὸ ἔδαφος διὰ τῶν διαφωνιῶν εἰς τὰς ἀπωτέρας τοῦ μέλλοντος συμφωνίας.

Προσοχή.

Ἀνέγνωμεν ἐπ' ἐσχάτων δημοσιευθὲν βούλευμα δικαστικῶν συμβουλίου ἀπαλλακτικὸν ἐνὸς καθηγητοῦ τῆς μέσης ἐκπαιδεύσεως, καταγγελθέντος πρὸ ἔτους ὡς διδάσκοντος τοὺς μαθητὰς θεωρίας καὶ δόξας περὶ σημαίας καὶ πατρίδος ἀνατρεπτικῆς, προκαλούσας καὶ διεγειρούσας τὴν ἀπειθειαν κατὰ τῶν καθεστῶτων νόμων καὶ τῶν περὶ πατρίδος καὶ σημαίας κρατουσῶν ιδεῶν. Τὸ βούλευμα τοῦτο, λεπτομερῶς ἀναλύον τὰ κατὰ τὴν ὑπόθεσιν ταύτην, οὐ μόνον ἀπαλλάσσει τὸν κατηγορηθέντα τῶν κατ' αὐτῶ ἀιτιάσεων, ἀλλὰ καὶ

ἐν τῷ τρόπῳ τῆς ἀποκαταστάσεως τῆς ὑπολήψεως τοῦ ἀδικηθέντος δημοσίου λειτουργοῦ τὸ ἐν λόγῳ δικαστικὸν συμβούλιον αἴρεται ὡς ὕψος ἀντιλήψεως περὶ τῆς δεοντολογίας τῆς ἐκπαιδεύσεως καὶ μορφώσεως τῶν μελλόντων πολιτῶν περιποιῶν τιμὴν πραγματικὴν εἰς τὸν δικαστικὸν παρ' ἡμῖν κλάδον. Ἀλλὰ τὸ ἐπεισόδιον τοῦτο σημειοῦμεν κυρίως διὰ νὰ παρατηρήσωμεν, ὅτι, εἴτε ἐκ πλάνης, εἴτε ἐξ ἀμαθείας, εἴτε καὶ ἐκ κακεντρεχείας κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην τῶν ἀσαφειῶν καὶ τῶν ἀβεβαιοτήτων ὡς πρὸς τὸ ὀρθὸν καὶ ἀπολύτως ἀμερόληπτον τῶν εἴτε ἐκ τοῦ ἐνός, εἴτε ἐκ τοῦ ἐτέρου στρατοπέδου κρίσεων, εἶνε δυνατόν νὰ ἐπισυμβῶσιν ἀδικίαι κατὰ προσώπων μηδὲν πταιούτων. Καὶ ἡ σκέψις δὲ μόνη, ὅτι ὁ ἐν λόγῳ ἐκπαιδευτικὸς λειτουργὸς ἦτο δυνατόν νὰ ἀδικηθῇ βαρυτάτην ἀδικίαν, ἀρκεῖ διὰ νὰ προσέχη τις εἰς τοὺς παντοίους ἐκμεταλλευτὰς τῶν λεπτῶν τούτων ζητημάτων, οἵτινες θὰ ἠδύναντο νὰ γείνωσι πρόξενοι μεγάλης ζημίας εἰς τοὺς πράττοντας τὸ καθήκον των καὶ πρὸς τὴν πατρίδα καὶ πρὸς τὴν θρησκείαν καὶ πρὸς τὴν ἠθικὴν.

ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος μετὰ τῶν παρεπιδημούντων Ἱεροαρχῶν συνήλθεν εἰς ἐπανειλημμένης συσκέψεις κατὰ τὴν ἑβδομάδα ταύτην, εἰς τινα τῶν ὁποίων παρέστη καὶ ὁ Πρόεδρος τῆς Ἀεροπορικῆς Ἀμύνης κ. Ἀθ. Εὐταξίας. Ἀπασχόλη εἰς αὐτὴν ζωηρότατα τὸ οικονομικὸν ζήτημα, τὸ ὁποῖον ὀλόκληρον τὴν Ἐκκλησίαν κατὰ τὰς ἡμέρας ταύτης συνταράσσει.

—Διεβιβάσθη τῷ Ὑπουργεῖῳ Θρησκευμάτων ἔγγραφον τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Σισανίου περὶ συγχωνεύσεως τῆς Ἱερᾶς Μονῆς τῆς Θεοτόκου εἰς τὴν τῆς Ἁγίας Παρασκευῆς, πρὸς ἔκδοσιν τοῦ σχετικοῦ Διατάγματος.

—Διενεργηθείσης ἐκλογῆς Ἱγουμενοσυμβουλίου τῆς Ἱερ. Μονῆς τοῦ Ὁσίου Λουκά, τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Θηβῶν καὶ Λεβαδείας, ἐξελέγησαν Ἱγούμενος μὲν ὁ Ἀρχιμ. Νικόδημος Καστρέιτης, σύμβουλοι δὲ ὁ Ἱεροδιάκονος Ἡσαΐας Βιέννας καὶ ὁ μοιαχὸς Μιχαὴλ Οἰκονόμου.

—Διωρίσθη προσωρινὸς Ἱγούμενος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς τοῦ Τιμίου Προδρόμου, τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Μαντινείας, ὁ ἱεροδ. Βασίλειος Μπουλοῦκος ἀντὶ τοῦ παραιτηθέντος Ἱεροθέου Κούτσελα.

—Διωρίσθη προσωρινὸς σύμβουλος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Γαρδικίου, τῆς Ἱερ. Μητροπόλεως Μεσσηνίας

ὁ Χρυσόστομος Παπασαραντόπουλος, ἀντὶ τοῦ παραιτηθέντος Χριστοφόρου Πουλουνάκη.

—Διωρίσθη προσωρινὸς σύμβουλος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς τοῦ Προφήτου Ἡλιοῦ, τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Θήρας, ὁ ἱερομόναχος τῆς αὐτῆς Μονῆς Γρηγόριος Ρούσσοσ, ἀντὶ τοῦ ἀποβιώσαντος τοιοῦτου Γαβριήλ Ἀρδαβάνη.

—Διωρίσθη σύμβουλος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Κερνίτσης τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Γόρτυνος καὶ Μεγαλοπόλεως, ὁ ἀδελφὸς τῆς αὐτῆς Μονῆς Γαβριήλ Μπουῆρος, ἀντὶ τοῦ παραιτηθέντος τοιοῦτου Ἀβερκίου Σιουριανοῦ.

—Διεβιβάσθη ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῷ Ὑπουργεῖῳ τῶν Θρησκευμάτων ἔγγραφον τοῦ Σεβασ. Μητροπολίτου Ἡλείας, δι' οὗ προτείνει τὴν ἀναγνώρισιν τῆς ἐν τῇ παροικίᾳ αὐτοῦ γυναικείας Ἱερᾶς Μονῆς τοῦ Ἁγίου Ἀθανασίου (Καρακουλίου), πρὸς ἔκδοσιν τοῦ σχετικοῦ Διατάγματος.

—Διεβιβάσθη ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῷ Ὑπουργεῖῳ τῶν Θρησκευμάτων ἔγγραφον τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Ναυπакτίας καὶ Εἰδουτανίας, δι' οὗ παρακαλεῖ τὸ Ὑπουργεῖον ὅπως ἀπαλλαγῶσιν οἱ Διδάσκαλοι Ἱερεῖς τῆς ὑποχρεωτικῆς ὑπηρεσίας ἐν ταῖς Νέαις Χώραις, καθότι διατρέχουσι τὸν κίνδυνον πλείστα χωρία τῆς Μητροπόλεως αὐτοῦ νὰ μείνωσιν ἄνευ Ἱερέων ἐκτὸς ἐκεῖνων, ἀτινα στεροῦνται τοιοῦτων.

—Τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Ἐκκλησιαστικῶν καὶ τῆς Δημοσίας Ἐκπαιδεύσεως διὰ Ν. Διατάγματος μετωνομάσθη «Ὑπουργεῖον Θρησκευμάτων καὶ Παιδείας», ἐν δὲ τῶν 12 τμημάτων αὐτοῦ ἀπότελεῖ καὶ τὸ τῶν «Θρησκευμάτων». Τὸ Ν. Διάταγμα τῆς 20 Δεκεμβρίου 1926 «Περὶ ἰδρύσεως διευθύνσεως θρησκευμάτων κτλ.» κατηργήθη.

ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΝ ΑΜΕΡΙΚΗ

Εἰς τὸν Ἀρχιμ. κ. Χρυσάνθον Καπλάνην προϊστάμενον τοῦ Ἱ. Ναοῦ τῆς ἐν Erie, Pa. Ὁρθοδόξου Ἑλληνικῆς παροικίας, ὁ Μακ. Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ. Δαμιανὸς ἀπένευμε τὸν χρυσοῦν Σταυρὸν τοῦ Παναγίου Τάφου, εἰς ἐπιβράβειυσιν τῶν ὑπὲρ τοῦ Παναγίου Τάφου ἐνεργειῶν αὐτοῦ.

—Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Θεσσαλονίκης Γεννάδιος ἀνεχώρησεν ἐξ Ἀμερικῆς ἐπανακάμπτων εἰς τὴν ἔδραν αὐτοῦ.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΡΩΣΙΑΣ

Ἡ πρώτη ἐπέτειος ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ ἀειμνήστου πατριάρχου Ρωσσίας Τύχωνος ἐσημειώθη διὰ πανδήμων μνημοσύνων τελεσθέντων ἐν τοῖς κέντροις τῶν Ρώσων μεταναστῶν, ὅποια ἡ Βαρσοβία, τό Ρέβελ, ἡ Ρήγα κλπ. Τῶν μνημοσύνων τούτων μετέσχε

πολυάριθμος κόσμος. Ἰδιαζόντως πολυάνθρωπος ἐγένετο ἡ μνημόσυνος ἱερουργία, ἡ τελεσθεῖσα ἐν Βαρσοβίᾳ ὑπὸ τοῦ σεβ. μητροπ. Διονυσίου, μεθ' οὗ συνελειτούργησεν ὀλόκληρος ὁ ἐνοριακὸς κληρὸς καὶ ὁ ἐν τῇ στρατῷ διακονῶν. Ὁ ναὸς ἦτο κατάμεστος πιστῶν, κατὰ τὸ μνημόσυνον δὲ παρέστησαν οἱ διπλωτικοὶ ἀντιπρόσωποι τῆς Ρουμανίας, τῆς Βουλγαρίας, τῆς Γιουγκοσλαβίας καὶ τῆς Ἑλλάδος, πολλοὶ βουλευταὶ καὶ ἄλλοι διακεκριμένοι κοινωνικοὶ παράγοντες.

—Φαίνεται, ὅτι ἡ σοβιετικὴ ἀρχὴ ἀμηχανεῖ ὡς πρὸς τὸν τρόπον τῆς ἐκδικάσεως τοῦ ἀπὸ πολλοῦ ἐγκαθειρότου Τοποτηρητοῦ τοῦ ρωσικοῦ πατριαρχικοῦ θρόνου μητροπ. Πέτρου, φοβουμένη δὲ μὴ ἡ ἐκ τῆς ἐκδικάσεως αὐτοῦ ἐντύπωσις ἐν τε Ρωσίᾳ καὶ ἐν τῷ ἐξωτερικῷ ἀποβῆ δι' αὐτὴν δυσμενῆς, ἀπεφάσισε, κατὰ τινὰς φήμας, νὰ μὴ δικάσῃ αὐτόν, ἀλλὰ νὰ τὸν ἐξορίσῃ μακρὰν τοῦ κέντρου διὰ νὰ μὴ δύναται καθ' οἰονδήποτε τρόπον νὰ κυβερνᾷ τὴν Ἐκκλησίαν.

—Μία εὐχάριστος συμπληρῶσις ἤρχισε νὰ παρατηρητῆται μεταξὺ τῶν Ρώσων παλαιοπίστων καὶ τῆς Ὁρθοδ. Ἐκκλησίας. Ὁ ἐκ τῶν παλαιοπίστων ἐπισκόπων σεβ. Κισνοβίου Ἰννοκέντιος, ἀναλαβὼν νὰ ἐπιθεωρήσῃ τὰς ἐν τῇ δυτικῇ Εὐρώπῃ ὁμοδόξους κοινότητας, ἐπεσκέφθη πρῶτον τοὺς Παρισίους, ἔνθα ἐφιλοξενήθη φιλαδέλφως ὑπὸ τοῦ ὀρθοδόξου Ρώσου μητροπολίτου Εὐλογίου ἐν τῷ ὀρθοδόξῳ μετοχίῳ τοῦ ἁγ. Σεργίου. Ἡ φιλοξενία αὕτη ἐσχολιάσθη λίαν εὐμενῶς μεταξὺ τῶν ρωσικῶν κύκλων.

—Παρατηρήθη ἀπὸ τινος, ὅτι ἡ ἐν Παρισίοις ἐκδιδομένη ρωσικὴ ἐφημερίς «Ρωσικὸς Χρόνος» διεξάγει διὰ τῆς ἀλληλογραφίας τῆς κατολικῆς προπαγάνδαν μεταξὺ τῶν Ρώσων ἐν Εὐρώπῃ μεταναστῶν. Τὸ γεγονός τοῦτο ἐμποεῖ δυσάρεστον ἐντύπωσιν εἰς τοὺς ἐχομένους τῶν πατριῶν ὀρθοδόξους Ρώσους.

—Ἀνταποκριτῆς ρωσικῆς ἐφημερίδος ἐκ Βλαδιβοστόκ ἀνακοινεῖ ὅτι ὁσάκις τὰ ἐρυθρὰ στρατεύματα διέρχονται πρὸς ναῶν, τὰ ἐξαναγκάζουν νὰ ψάλλουν ἀντιθρησκευτικὰ καὶ ἄλλα ἀπρεπῆ ἄσματα. Ὁ ἐν τῇ πόλει ταύτῃ ναὸς τοῦ Εὐαγγελισμοῦ μετεβλήθη ὑπὸ τῶν μπολσεβίκων εἰς λέσχην. Οἱ σταυροὶ τῶν τροῦλλων τῶν ναῶν ἀφηρέθησαν.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΓΙΟΥΓΚΟΣΛΑΒΙΑΣ

Κατὰ τὴν ἐν τῇ σερβικῇ βουλῇ συζήτησιν τοῦ προϋπολογισμοῦ τοῦ ὑπουργείου τῶν θρησκευμάτων ὁ οἰκείος ὑπουργὸς κ. Τρυφούννοβιτς ἐν τῇ ἀγορεύσει του παρέσχεν ἐνδιαφέρουσαν εἰκόνα τῆς ἐν Γιουγκοσλαβίᾳ θρησκευτικῆς ζωῆς. Ἡ Ὁρθοδοξία—κατὰ τὰς δηλώσεις τοῦ ὑπουργοῦ—κατέχει ἐν τῇ χώρῳ τὴν πρώτην θέσιν ὡς

πρὸς τὸν ἀριθμὸν τῶν πιστῶν· οἱ ὀρθόδοξοι ἀριθμοῦνται εἰς 5 1)2 ἑκατ. καὶ πλέον· τὴν δευτέραν θέσιν κατέχουν οἱ κατόλικοι, ἀριθμούμενοι εἰς 4 1)2 καὶ πλέον ἑκατομμύρια, τὴν τρίτην κατέχουν οἱ μουσουλμάνοι (1,300,000), τὴν τετάρτην οὖνται (40.000) κλ. Ὡς πρὸς τὴν ἐν τῷ βασιλείῳ θέσιν τῆς κατολικῆς Ἐκκλησίας ὁ ὑπουργὸς ἀνεκοίνωσεν ὅτι κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη μεταξὺ τῶν κατολικῶν τῆς Γιουγκοσλαβίας ἤρξατο καὶ εὐρέως διαδίδεται ἡ παλαιοκαθολικὴ κίνησις, ἀγωνιζομένη ὑπὲρ τῆς κανονικῆς ἐξυγιάνσεως τοῦ κατολικισμοῦ, ὑπὲρ τῆς ἀπαλλαγῆς αὐτοῦ ἀπὸ τῆς ἐπιρροῆς τοῦ Βατικανοῦ καὶ ὑπὲρ τῆς τελέσεως τῶν ἱεροπραξιῶν ἐν τῇ μητρικῇ τῶν γλώσση.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΣΘΟΝΙΑΣ

Αἱ ἐν Ἑσθονίᾳ καὶ Λατβίᾳ γειτονικαὶ ὀρθόδοξοι ἐκκλησίαι εἶχον λάβει ἐν σχέσει μὲ τὸν καθορισμὸν τοῦ χρόνου τοῦ ἑορτασμοῦ τοῦ Πάσχα δύο διαφόρους ἀποφάσεις καὶ διὰ τοῦτο ἐώρτασαν αὐτὸ ἐν μὲν Λατβίᾳ τῇ 2 Μαΐου, ὅπως δῆλα δὴ πᾶσαι αἱ ὀρθόδοξοι Ἐκκλησίαι—πλὴν τῆς Ρουμανικῆς—ἐν δὲ τῇ Ἑσθονίᾳ τῇ 4 Ἀπριλίου (ν. ἡ.), ὑπέπεσε δηλ. ἡ τελευταία εἰς ὁ σφάλμα καὶ ἡ Ρουμανικῆ.

—Ἐν Ρέβελ συνήλθεν ἡ δευτέρα τοπικὴ Σύνοδος τῆς ἐν Ἑσθονίᾳ ὀρθ. Ἐκκλησίας. Αἱ ἐργασίαι τῆς συνόδου διεξήχθησαν ἐν πνεύματι ὁμοιοῦ καὶ ἀδελφικῆς ἀγάπης μεταξὺ τῶν ἀντιπροσώπων τῶν ὀρθόδοξων, οἵτινες ἀνήκουσιν εἰς δύο διαφόρους ἐθνότητας, τὴν ἐσθονικὴν καὶ τὴν ῥωσικὴν. Τὰ ἐθνικὰ πάθη, ἅτινα ἄλλοτε ἠπειλοῦν τὴν ἐκκλησιαστικὴν ζωὴν τῆς Ἑσθονίας, ὑπεχώρησαν πρὸ τῆς ἐπικρατησάσης συμποίας, εἰς τὴν ὁποίαν, τὰ μάλιστα συνετέλεσεν ὁ σεβ. Μητροπολίτης Ἀλέξανδρος, ἀρχηγὸς τῆς ἐθνικῆς Ἐκκλησίας, ἐσθονὸς μὲν τὴν ἐθνικότητα, ἀλλὰ ἀγαπητὸς ὑπὸ πάντων.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΑΡΜΕΝΙΑΣ

Ἐν τῇ Ἀρμενοκατολικῇ Ἐκκλησίᾳ, τῇ ἐν Ρεσίᾳ, ἀνεφύη σφοδρὰ ἔρις ὡς πρὸς τὸν ἑορτασμὸν τοῦ Πάσχα. Συνεπείᾳ ἐντολῆς τοῦ Βατικανοῦ ὁ ἀρμένιος ἐπίσκοπος ἐν Ἀρμαβίρ ἠτοιμάσθη νὰ ἑορτάσῃ τὸ Πάσχα τῇ 4 Ἀπριλίου, ἀλλ' οἱ Ἀρμενοκατόλικοι, οἵτινες ἦσαν εἰθισμένοι νὰ ἑορτάζωσι πάντοτε τὸ Πάσχα κατὰ τὸ ὀρθόδοξον Πασχάλιον, ἀντέστησαν καὶ ἐκόλωσαν τοὺς ἱερεῖς τῶν νὰ λειτουργήσωσι τὴν 4 Ἀπριλίου. Τούτων ἕνεκα τὸ Πάσχα κατὰ τοῦτο τὸ ἔτος ἑορτάσθη ὑπὸ τῶν ἀρμενοκατολικῶν καθ' ἣν ἡμερομηνίαν καὶ τὸ ὀρθόδοξον, ἦτοι τῇ 2 Μαΐου.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΠΟΛΩΝΙΑΣ

Περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ παρελθόντος Ἀπριλίου ὁ πρωθιεράρχης τῆς ἐν Πολωνίᾳ ὀρθόδοξου Ἐκκλησίας

ἔλαβε τὸ Ἅγιον Μύρον ἐπεσταλμένον ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου.

—Ἐξακολουθεῖ ἡ κατεδάφισις τοῦ ὀρθόδοξου καθεδρικοῦ ναοῦ τῆς Βαρσοβίας, συντελουμένη διὰ δυναμίτιδος, ἧς αἱ ἐκρήξεις ἀνέρχονται καθ' ἑκάστην εἰς διακοσίας.

—Ὁ σεβ. μητροπολίτης Πολωνίας κ. Διονύσιος ἀπήνυθε παράκλησιν πρὸς τὸ ὑπουργεῖον τῶν θρησκευμάτων, ὅπως ὀρισθῶσι διὰ τοὺς ὀρθόδοξους μαθητὰς τῶν σχολείων τοῦ Κράτους αἱ πασχάλιοι διακοπαὶ τῶν μαθημάτων ἀπὸ τῆς 16 Ἀπριλίου μέχρι τῆς 9 Μαΐου, ἵνα δυνηθῶσι νὰ παρακολουθήσωσι τὰς προσευχὰς τῶν ἁγίων ἡμερῶν εἰς τοὺς ναοὺς τῶν καὶ μεταλάβωσι τῶν ἀχράντων μυστηρίων.

—Ὁ σεβ. μητροπ. Διονύσιος τὸ δεύτερον ἀπετάθη πρὸς τὸ ὑπουργεῖον τῶν θρησκευμάτων ὅπως διακατονοισθῇ τὸ ζήτημα τῶν ὀρθόδοξων διακόνων ἐν σχέσει πρὸς τὴν στρατιωτικὴν θητείαν. Ὁ σεβ. παρακαλεῖ τὸ ὑπουργεῖον νὰ συντελέσῃ εἰς τὴν ἀπαλλαγὴν τῶν διακόνων ἀπὸ τῆς στρατιωτικῆς θητείας, δεδομένου ὄντος, ὅτι καὶ οὗτοι ἔχουσι χειροτονίαν καὶ ἀνήκουσιν, ἐπομένως, εἰς τὸν κλῆρον. Ὁ μητροπολίτης ὑποδεικνύει ὅτι ἐν πάσαις ταῖς χώραις οἱ διάκονοι ἀναγνωρίζονται ὑπὸ τῶν χριστιανικῶν ἀρχῶν ὡς πρόσωπα κεκτημένα βαθμὸν ἱερωσύνης καὶ ἀπαλλάσσονται τῶν στρατιωτικῶν ὑποχρεώσεων, ὡς καὶ οἱ ἱερεῖς.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΛΑΤΙΝΙΚΗ

Καθ' ἃ ἀναγράφει ὁ πολωνικὸς τύπος, τὸ Βατικανὸν ἀπεφάσισεν ἐπὶ τέλους περὶ τοῦ τόσον συνταράξαντος τὴν ζωὴν τῆς ἐν Γαλικίᾳ Οὐνιτικῆς Ἐκκλησίας παλαιοῦ σχετικῶς ζητήματος, ἦτοι τῆς ὑποχρεωτικῆς ἀγαμίας διὰ τὸν κλῆρον τῆς χώρας. Τοῦ Βατικανοῦ ἡ ἀπόφασις εἶναι ὑπὲρ τῆς μερίδος τῶν ὑπερμάχων τῆς ἀγαμίας, τὴν ὁποίαν κηρύττει ὑποχρεωτικὴν διὰ τὰ ἐπαρχίας Περεμίλης καὶ Στανισλάβοβκης. Ἡ ἀπόφασις αὕτη σχολιάζεται ὡς μία τῶν ἀποπειρῶν βαθμιαίου ὀριστικοῦ ἐκλατινισμοῦ τῆς ἀνατολικῆς Γαλικίας, τὸν ὁποῖον ἀπεχθάνεται μὲν ὁ οὐνιτικὸς τῆς κλήρος, ἐπιδιώκουν ὅμως φανατικῶς οἱ ἐπίσκοποι τοῦ.

—Οἱ πολωνοὶ κατόλικοι ἐπίσκοποι ἀπέλυσαν ἐγκύκλιον ἐπιστολὴν περὶ τοῦ ἑορτασμοῦ τοῦ λατινικοῦ Πάσχα κατὰ τὴν 4 Ἀπριλίου. Ἡ θεμελιώδης ἰδέα τῆς ἐγκυκλίου ὑπῆρξεν ὁ νῦν διεξαγόμενος ἐν τῷ κόσμῳ ἀγὼν μεταξὺ τοῦ χριστιανισμοῦ καὶ τοῦ ἀθεϊκοῦ κομμουνισμοῦ, καὶ ἡ προτροπὴ τῶν πιστῶν ὅπως ταχθῶσι πρὸς τὸ μέρος τοῦ χριστιανισμοῦ.

—Οἱ πολωνοὶ κατόλικοι ἐτοιμάζονται νὰ ἑορτάσωσι τὴν εἰς ἅγιον ἀνακήρυξιν τοῦ Στανισλάβου Κόσκη διὰ τῆς συγκλήσεως παμπολωνικοῦ συνεδρίου. Τὸ συνέδριον θὰ συνέλθῃ ἐν Βαρσοβίᾳ περὶ τὰ τέλη τοῦ προσεχοῦς Αὐγούστου. Αἱ πανηγυρικαὶ ἑορταὶ τῆς ἀνακηρύξεως θὰ τελεσθῶσι κατὰ τὸν Νοέμβριον, τὸν δὲ Δεκέμβριον θὰ ὀργανωθῇ ἱερὰ ἀποδημία τῶν κατολικῶν ἐν Πολωνίᾳ ὀργανώσεων εἰς Ρώμην. Ἐπὶ κεφαλῆς τῶν ἑορτίων τούτων προπαρασκευῶν εἶναι ὁ κατόλικος ἀρχιεπίσκοπος Βαρσοβίας καρδινάλιος Κακόβσκη.

—Ἡ Κατολικὴ ἐκκλησία ἐτοιμάζεται νὰ συγκροτήσῃ παγκόσμιον Εὐχαριστιακὸν συνέδριον ἐν Σικάγῳ τῆς Ἀμερικῆς.

—Ἐν Μεξικῷ ἐξακολουθεῖ ὁ διωγμὸς τοῦ κατολικοῦ κλήρου. Ἡ Μεξικανικὴ κυβερνήσις ἐξώρισε τὸν νούντιον τοῦ Πάπα ἐπίσκοπον Καρονάν, ὅστις ἠναγκάσθη νὰ μετοικήσῃ εἰς Κούβαν, τελοῦσαν ὑπὸ τὴν προστασίαν τῶν Ἠνωμ. Πολιτειῶν τῆς Ἀμερικῆς.

—Μεταξὺ τῶν ὀργανώσεων αἱ ὁποῖαι ἀποβλέπουσιν εἰς τὴν προάσπισιν καὶ τὴν διάδοσιν τοῦ Κατολισμοῦ κατέχει πρωτεύουσαν θέσιν ἡ ἐν Λονδίῳ «Catholic Truth Society», ἥτις ζητοῦσα ν' ἀνταποκριθῇ διὰ πλουσίας ἐκδοτικῆς κινήσεως εἰς τὸν ἐν λόγῳ σκοπὸν ἐξέδωκε κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος 18 νέα προπαγανδιστικά φυλλάδια εἰς 2100. 0 ἀντίτυπα. Ὁ καρδινάλιος Burne προεδρεύσας κατὰ τινα γενικὴν συνέλευσιν τῆς ὀργανώσεως ταύτης εἶπε τὰ ἑξῆς περὶ τοῦ ἔργου τῆς: «Οἱ ἄνθρωποι θέλουσιν νὰ γνωρίσουν καὶ εἶναι καθήκον μας νὰ τοὺς προμηθεύσωμεν τὸ εὐκολώτερον μέσον διὰ νὰ διδαχθῶσι. Πολλάκις εἶναι δύσκολον δι' ἓνα μὴ κατολικόν, ὅστις ἐπιθυμεῖ νὰ διδαχθῇ, τὸ εὖρη πρὸς τοῦτο ἱερέα· ἐὰν συναντήσῃ μίαν ἐποθήκην τῆς «Catholic Truth Society» διευθυνομένην ἀπὸ ἓνα λαϊκὸν ἱκανὸν νὰ ἀπαντήσῃ εἰς τὰς ἐρωτήσεις του θὰ ἐνθαρρυνθῇ εἰς τὸ νὰ ἀναζητήσῃ τὰ περαιτέρω».

—Αἱ μεταξὺ Βατικανοῦ καὶ Ἰταλικῆς Κυβερνήσεως σχέσεις, αἱ ἀπὸ νινος νέαν τινα φάσιν σημειώσασαι δὲν ἐκανονίσθησαν ἔτι. Ἀπ' ἐναντίας δύναται τις νὰ εἴπῃ ὅτι μᾶλλον ἐπεδεινώθησαν κατὰ τρόπον τοιοῦτον, ὥστε νὰ μὴ προβλέπηται προσεχῆς ἡ συνεννόησις.

—Ἡ Πολωνικὴ Κυβερνήσις διέταξε πανηγυρικὴν τὴν ταφὴν τοῦ τελευτήσαντος ἐν Ἀμερικῇ κατολικοῦ ἀρχιεπισκόπου Τσεπλιάκ.

—Ὁ Πάπας δι' ἐγκυκλίου του πρὸς τοὺς ἐπισκόπους ὥρισεν ὅπως τὴν τελευταίαν Κυριακὴν τοῦ Ὀκτωβρίου ἐκάστου ἔτους πανηγυρίζεται ἐφεξῆς ἡ «ἑορ-

τὴ τῆς Βασιλείας τοῦ Χριστοῦ». Ἐν τῇ ἐγκυκλίῳ ταύτῃ γίνεται λόγος καὶ περὶ τῆς ἐναντι τῶν ἄλλων θρησκευμάτων ὑπεροχῆς τοῦ Χριστιανισμοῦ, χαρακτηρίζονται δὲ ὡς κοινωνικαὶ πληγαὶ «κυβερνήσεις ὀργανωμέναι ἄνευ τῆς συμμετοχῆς τοῦ Κλήρου».

—Ἀπὸ ἔτους ἤρχισεν ἐν Ἀμερικῇ ἡ χρησιμοποίησις τοῦ ἀσυρμάτου τηλεφώνου ὑπὸ τῶν ἱεροκηρῶν. Οἱ νέοι Ἰησοῦται τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Ἀγ. Λουδοβίκου ἐτέλεσαν μετὰ πραγματικῆς ἐπιτυχίας τὰ ἐγκαινία τῆς νέας ταύτης μεθόδου θρησκευτικῆς διδασκαλίας. Ἦδη οἱ Ἰησοῦται τοῦ Σικάγου χρησιμοποιοῦσι τὸ ἀσύρματον τηλεφώνον διὰ ν' ἀνταποκριθῶσιν ἄνευ ἀναβολῆς εἰς τὰς θρησκευτικὰς ἀνάγκας τῶν πιστῶν. Ἐν Νέα Ὑόρκῃ οἱ «Παυλισταὶ» ἐγκατέστησαν μέγαν σταθμὸν ἀσυρμάτου τηλεφώνου ἐντὸς τοῦ ἰδρύματός των, παρὰ τὸν ναόν. Ἡ ἐγκατάστασις αὕτη ἀπῆτησε δαπάνην 100,000 δολλαρίων καὶ θὰ εἶναι εἰς πρώτην εὐκαιρίαν εἰς τὴν διάθεσιν τῶν κατολικῶν καλλιτεχνῶν καὶ ὀμιλητῶν πρὸς διάδοσιν τῶν ἔργων των. Τὸ ἐν Βάσιγκτον Κατολικὸν Πανεπιστήμιον ἠτοιμάζετο νὰ ἰδρῦσῃ σταθμὸν τοιοῦτον μὲ ἀκτίνα 1500 μιλίων.

ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΙΑ

Εἰς τὸν Τιτάνειον Κήπον τοῦ Πειραιῶς διεξήχθη προχθὲς Κυριακὴν λαμπροτάτῃ ἑορτῇ ὑπὲρ τοῦ ἐν Πειραιεὶ εὐδοκίμως λειτουργούντος Ἀσύλου τοῦ Ἀγ. Σπυρίδωνος. Αἱ φροντίδες, ἃς ὁποίας κατέβαλε τὸ ἐκ κυριῶν ἐπιλέκτων τοῦ Πειραιῶς Συμβούλιον τοῦ Ἀσύλου συντέλεσαν, ὥστε αἱ εἰσπραξαίς νὰ ὑπερβῶσι πᾶσαν προσδοκίαν καὶ νὰ ἐξασφαλίσουν ἐπὶ ἀρκετοὺς μῆνας τὴν συντήρησιν τοῦ μοναδικοῦ τούτου φιλανθρωπικοῦ ἰδρύματος. Ὡς γνωστόν, καὶ τὸ Ἀσυλον τοῦτο εἶναι ἴδρυμα τοῦ Μακ Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν κ. Χρυσοστόμου, ὁ ὁποῖος κατῴρωθε δι' ἐράνων καὶ δωρεῶν τῶν φιλανθρώπων τοῦ Πειραιῶς καὶ διὰ τῆς ἀτομικῆς του εἰσφορᾶς νὰ δημιουργήσῃ καὶ ἀναδείξῃ τὸ Ἀσυλον τοῦτο, εἰς τὸ ὁποῖον σήμερον λαμβάνουσι τὴν τροφὴν αὐτῶν καὶ μόρφωσιν ἀρκετὰ καλὴν ἐξήκοντα δύο ἄπορα ὄρφανά. («Νέος Ἀγών»).

ΕΙΣΦΟΡΑΙ

—Παρὰ τοῦ αἵδεσ. ἐφημερίου τοῦ Ἰ. Ναοῦ Ἀγ. Κωνσταντίνου (Παλαιοῦ) Ἰω. Μήτρου κατετέθησαν δραχμαὶ ἐξακόσιοι τριάκοντα ἐκ περιφορᾶς δίσκων κατὰ τὴν ἑορτὴν τοῦ Ἀγ. Κωνσταντίνου ὑπὲρ τοῦ Ὀρφανοτροφείου Βουλαγαμένης.

—Παρὰ τοῦ αὐτοῦ ἐφημερίου καὶ διὰ τὸν αὐτὸν σκοπὸν κατετέθησαν δραχμαὶ ἑκατὸν τεσσαράκοντα, —τὸ μερίδιόν του ἐκ τοῦ δίσκου τῶν ἀνθέων κατὰ τὴν ἑορτὴν τῆς Σταυροπροσκυνησεως.

ΔΗΜΟΠΡΑΣΙΑΙ

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Παλαιοκαρυίας τῆς Ἐπαρχίας Ἐλασσῶνος προκηρύσσει ὅτι ἐκτίθενται πρὸς ἐκποίησην διὰ πλειοδοτικῆς δημοπρασίας πέντε ἀγέλαδες διαφόρων ἡλικιῶν μετὰ τῶν μωσχάρων των, τρεῖς ἀγέλαδες στεῖραι ὡσαύτως διαφόρων ἡλικιῶν, δύο δαμάλια (μπογάδες) τὸ ἐν τεσσάρων καὶ τὸ ἕτερον πέντε ἐτῶν καὶ ἕτερα δύο δαμάλια τὸ ἐν πέντε καὶ τὸ ἕτερον ἕξ ἐτῶν τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Παλαιοκαρυίας τῆς Ἐπαρχίας Ἐλασσῶνος, συμφώνως τοῖς ὅροις τῆς διακηρύξεως τῆς Μονῆς εὐρισκομένης ἐν τῷ γραφείῳ αὐτῆς καὶ ἐν τῷ Κοινοτικῷ Καταστήματι Ἐλασσῶνος ἕνεκα οἱ ἐνδιαφερόμενοι δύνανται προσερχόμενοι νὰ λάβωσι γνῶσιν αὐτῆς. Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθήσεται ἐν Ἐλασσῶνι καὶ ἐν τῷ συνήθει τῶν δημοπρασιῶν τόπῳ τὴν 31ην Μαΐου ἑ. ἕ. ἡμέραν Δευτέραν καὶ ὥραν 10 12ην π. μ. ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου Ἐλασσῶνος Π. Γαρδίκη ἢ τοῦ νομίμου ἀναπληρωτοῦ αὐτοῦ καὶ τοῦ ἀντιπροσώπου τῆς Μονῆς. Ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ Παλαιοκαρυίας τῆ 14 Μαΐου 1926.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς ἐν Τσαγέζι Ἱερᾶς Μονῆς Κομνηνείου, διακηρύττει ὅτι ἐκτίθενται εἰς ταχτικὴν πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν τετρατεοῦς μισθώσεως 1) οἱ καλλιεργήσιμοι ἀγροὶ τοῦ Μετοχίου Παναγίας Πυργωτοῦ καὶ 2) οἱ ἐν Κρανιά Ῥαφάνη ἐπίσης καλλιεργήσιμοι ἀγροί, ἅπαντες κτήματα τῆς Μονῆς Κομνηνείου. Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθήσεται ἐν Ῥαφάνῃ ἐπὶ τρεῖς συνεχεῖς ἡμέρας ἤτοι τῆ 11, 12 καὶ 13ῃ Ἰουνίου ἑ. ἕ. ἀπὸ τῆς ὥρας 10ης π. μ. μέχρι τῆς 12ης καὶ θὰ εἶναι τελειωτικὴ, οἱ βουλόμενοι νὰ συναγωνισθῶσι δύνανται νὰ λάβωσι γνῶσιν τῶν ὄρων τῆς διακηρύξεως προσερχόμενοι εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς Μονῆς. Ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ Κομνηνείου τῆ 18 Μαΐου 1926.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱ Μονῆς Κλειστῶν διακηρύττει ὅτι τὴν 6ην Ἰουνίου ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 10-12 π. μ. ἐνεργηθήσεται ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ Κακουργοδικείου Ἀθηνῶν πλειοδοτικὴ δημοπρασία ἐνοικιάσεως τῆς θερινῆς χορτονομῆς τῶν τριῶν τμημάτων τῶν ἐξαιρεθέντων τῆς πολυτεοῦς μισθώσεως τοῦ κτήματος Σκαραμαγακά, ἐνώπιον τοῦ Σ)φου Γ. Ἡλιακοπούλου. Οἱ ὄροι εἰς κατατεθειμένοι εἰς τὸ ἐν Ἀθήναις Γραφεῖον τῆς Μονῆς [ὁδὸς Βορέου 4] ἐν Ἀθήναις τῆ 17 Μαΐου 1926.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς ἐν Σερῖφῳ Ἱερᾶς Μονῆς τῶν Ταξιάρχων διακηρύττει ὅτι ἐκτίθενται ἐγωτικῶς εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἐξαετοῦς ἐνοικιάσεως τὰ ἐν Μήλῳ κείμενα κτήματα τοῦ Μετοχίου Μήλου τῆς ἀνωτέρας Μονῆς συμφώνως τῷ περιγραφικῷ πίνακι καὶ κατὰ τοὺς ὄρους συγγραφῆς ὑποχρεώσεων ἧς τὰ ἀντίγραφα κατατεθήσονται ἐν τῷ Γραφείῳ τῆς Μονῆς τῶν Ταξιάρχων. Ἡ ἐνοικίασις γενήσεται τὴν 13 Ἰουνίου ἑ. ἕ. ἡμέραν Κυριακὴν ἐν τῷ συνήθει τόπῳ τῶν δημοπρασιῶν τῆς Πόλεως Μήλου ἀπὸ τῆς 10 π. μ. μέχρι τῆς 12 τῆς μεσημβρίας. Ἐν Σερῖφῳ τὴν 18 Μαΐου 1926.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς ἐν Θήρῃ Ἱερᾶς Μονῆς τοῦ Προφήτου Ἡλιοῦ διακηρύττει ὅτι ἐκτίθενται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἐξαετοῦς ἐνοικιάσεως οἱ ἐν ταῖς Κοινότησι Ἐπισκοπῆς Γωνίας, ἔξω Γωνίας, Βόθωνος καὶ Μεσσαρίας κείμενοι ἀγροὶ ἀμπελώνες τῆς Ἱερᾶς Μονῆς. Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθήσεται τὴν 27ην Ἰουνίου τρέχ. ἔτους, ἡμέραν Κυριακὴν ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου Θήρας κ Βιδιάνου Ζάννου, ἐν τῷ συνήθει τόπῳ τῶν δημοπρασιῶν Ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ τοῦ Προφήτου Ἡλιοῦ τῆ 9ην Μαΐου 1926

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Σκαφιδιάς διακηρύττει ὅτι ἐκτίθενται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἐξαετοῦς ἐκμισθώσεως τὰ ἑξῆς ἀκίνητα κτίματα τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Σκαφιδιάς (ἤτοι 1) εἰς ἐλαιῶν, συγκείμενος ἕξ ἑκατὸν περίπου στρεμμάτων, ἐν οἷς εἰσὶ πεφυτευμένα 2,000 περίπου ἐλαιόδενδρα διαφόρου ἡλικίας καὶ διαφόρου παραγωγῆς, κείμενος ἐν τῇ θέσει «Καλογέριχα» ὄριον πρὸν Δήμου Ἐράνης καὶ ἤδη Κοινότητος Φιλιατρῶν καὶ ὑπὸ τὰ γνωστά αὐτοῦ ὄρια. 2] εἰς ἕτερος ἐλών, συγκείμενος ἐκ δέκα περίπου στρεμμάτων μετὰ τῶν ἐν αὐτοῖς πεφυτευμένων ἐλαιοδένδρων, κείμενος ἐν τῇ θέσει «Κοῦρτι», ὄριον τῆς αὐτῆς ὡς ἄνω περιφερείας καὶ ὑπὸ τὰ γνωστά αὐτοῦ ὄρια. 3] εἰς ἕτερος ἐλαιῶν, συγκείμενος ἐκ δέκα πέντε περίπου στρεμμάτων μετὰ τῶν ἐν αὐτοῖς πεφυτευμένων ἐλαιοδένδρων, κείμενος ἐν τῇ θέσει «Παλιάμπελα» ὄριον τῆς αὐτῆς περιφερείας καὶ ὑπὸ τὰ γνωστά αὐτοῦ ὄρια, καὶ 4] διάφορα ἐλαιόδενδρα κείμενα σποράδων καὶ ὄντα πεφυτευμένα ἐν οἰκοπέδοις, περιβολίοις καὶ ἀγροῖς τῆς αὐτῆς ὡς ἄνω περιφερείας. Ἡ Δημοπρασία γενήσεται ἐν Φιλιατροῖς καὶ εἰς τὸν συνήθη τόπον τῶν δημοπρασιῶν ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου Ἐράνης Γ. Κτενά ἢ τοῦ νομίμου αὐτοῦ ἀναπληρωτοῦ, ἐπὶ παρουσίᾳ ἐνὸς μέλους τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου τὴν 6ην Ἰουνίου ἢ ἐν ἀναβολῇ τὴν 13ην Ἰουνίου ἑ. ἔτους ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 10-12 π. μ. ὑπὸ τοὺς ὄρους τῆς ἐντύπου συγγραφῆς ὄρων ὑποχρεώσεων ἐνοικιάσεως ἀκινήτων κτημάτων τῶν Μονῶν τοῦ Κράτους καὶ ὑπὸ τοὺς εἰδικούς τοιοῦτους τῆς ἀρχικῆς καὶ ταυταρίθμου ἡμῶν διακηρύξεως, εὐρισκομένης ἐν τῷ γραφείῳ τῆς Μονῆς καὶ εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ Συμβολαιογράφου Ἐράνης Γ. Κτενά, ἧς δύνανται νὰ λάβωσι γνῶσιν οἱ βουλόμενοι νὰ συναγωνισθῶσι κατὰ τὰς νόμῳ ἐργασίμους ὥρας. Ὡς πρώτη δὲ καὶ ἐτησίᾳ προσφορά ἐνοικίου ὀρίσθη τὸ ποσὸν τῶν εἰκοσι πέντε χιλιάδων [25,000] δραχμῶν. Ἡ παροῦσα περίληψις δημοσιευθήτω ὅπου, ὅτε καὶ ὅπως ὁ νόμος ὀρίζει. Ἐν Ἱερᾷ Μονῇ Σκαφιδιάς τῆ 28 Ἀπριλίου 1926.

“ΕΚΚΛΗΣΙΑ,
ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
Ἐποπτεύουσα Ἐπιτροπὴ
ΗΛΕΙΑΣ ΑΝΤΩΝΙΟΣ
ΓΟΥΡΥΝΟΣ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΟΠΟΛΕΩΣ ΠΟΥΛΥΚΑΡΠΟΣ
Διευθυντῆς
ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΠΑΠΑΜΙΧΑΗΛ
Καθ. Πανεπιστημίου
Τίμημα ἐτησίως ἔγγραφῆς
Ἐσωτ. Δρχ. 50. Ἐξωτ. Φρ. 50. Ἀμερικῆς Δολ. 3.